

14/

des a algú sobre la manera de
conduir un afer. Donar instruccions
als seus agents. Rebre un
ambaixador instruccions del seu
govern.

instruïtíu -iva adj. Que
serveix per a instruir, que
instrueix. Un llibre instruïtíu.

instruïdor -a adj. i m. i f.
Que instrueix algú; que
instrueix un procés, un
afer. É l'instruïdor dels
meus fills. El jutge instruïdor.

instruïble adj. Suscepti-
ble d'èixer instruït

instruïr v. tr. Donar (a algú)
coneixements o informació, esp.
d'una manera metòdica. In-
struïr algú en química, en física.
Cal instruïr i educar el poble.
Instruïr soldats a manejar
les armes, a fer el pas. | É una
persona instruïda || Posar (una